

LOCKDOWN

FANTASTICKÁ EPOCHA

FRANTIŠEK KOTLETA

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ, ROMAN BUREŠ

MICHAELA MERGLOVÁ, DALIBOR VÁCHA

PETRA KUBAŠKOVÁ, DAVID ŠENK, OSKAR FUCHS

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ, PETR SCHINK

LOCKDOWN

FANTASTICKÁ EPOCHA

LOCKDOWN

FANTASTICKÁ EPOCHA

FRANTIŠEK KOTLETA

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ, ROMAN BUREŠ

MICHAELA MERGLOVÁ, DALIBOR VÁCHA

PETRA KUBAŠKOVÁ, DAVID ŠENK, OSKAR FUCHS

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ, PETR SCHINK

Copyright © Roman Bureš, Oskar Fuchs,
František Kotleta, Petra Kubašková,
Lucie Lukačovičová, Michaela Merglová,
Petr Schink, Kristýna Sněgoňová,
David Šenk, Dalibor Vácha, 2021
Cover art © Lukáš Tuma, 2021
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0011-7 (print)

ISBN 978-80-278-1032-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1033-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1034-5 (pdf)

Lockdown.

Jde o slovo, které jsme si v poslední době zvykli vídat až nepříjemně často a které má pro každého z nás vlastní ošklivý význam. A každý z nás ho snáší jinak.

Tento sborník nazvaný *Lockdown* vznikl jako iniciativa našeho nakladatelství v době, kdy se epidemiologická situace v České republice podruhé zhoršila natolik, že vláda přistoupila k uzavření obchodů – mezi nimi také knihkupectví. Abychom lidem umožnili utéct od reality do různorodých fantastických světů, požádali jsme desítku našich autorů o jejich povídky. Autoři zalovili ve svých šuplících a poskytli nám rozmanité příběhy – humoristické i vážné, z ranku fantasy, ale také sci-fi, s konci dobrými i zlými. Povídky jsme na podzim 2020 zadarmo poskytli v elektronické podobě po dobu trvajícího nouzového stavu. A ohlasy byly skvělé.

Tedy až na ty, kteří chtěli tuhle zvláštní knihu v papírové verzi. Proto jsme ji připravili ve spolupráci s časopisem *Pevnost* jako jeho li-

terární přílohu, kterou časem zároveň pošleme do knihkupectví za co nejpříznivější možnou cenu, abychom zachovali duch tohoto sborníku a připomínku na časy, které snad co nejdříve budou jen zlou vzpomínkou.

Nakladatelství Epoque a jeho autoři

PANENKA

Roman Bureš

Automatický paleták zajel do obývacího a opatrně položil bednu z umělého dřeva.

„Prosím o ověření totožnosti,“ řekl paleták.

Bruno přiložil dlaň na displej. Nespouštěl však z bedny oči. Vzrušovala ho už jen samotná představa toho, co je uvnitř!

„Prosím, potvrďte platbu, pane DeDvoraku.“
Bruno vytukal kód.

„Děkujeme za platbu. Přejeme vám krásné zážitky s naším výrobkem Toshiba SL.“

Paleták už se na kolečkách sunul k východu, kde čekala autonomní dodávka. Bruno si ho nevšímal, mohl na krabici oči nechat. Nedočkavě ji začal rozbalovat. Sundal víko a boční díly. Chvějícími se prsty rozebral polystyren, který ji chránil před nárazy.

Seděla před ním, zabalená do igelitu. Jemně ji rozbalil, kvůli statické elektřině jí několik vlasů zůstalo trčet do stran. Seděla vzpřímeně na jednoduché plastové židli, ruce položené na stehnech, kolena u sebe. V delikátně jemném obličejí neutrální výraz. Oči měla zavřené, na sobě jen temně rudý saténový župánek.

Měl sto chutí svléknout ji, ale odolal. Probudit ji nahou mu přišlo jaksi... netaktní. Místo toho se začetl do manuálu. Vybílil dobíjecí kabel, jeden konec zasunul do zásuvky, druhý přilepil na hřbet její ruky. Potom jí přitiskl palec na čelo a z manuálu začal předčítat oživovací formuli: „Růže, nebesa, jantar, ohnout, aleluja...“

Chvěl se mu hlas a srdce dunivě bušilo, až se bál, že dostane infarkt.

„... zeměkoule, kakao, kočičí hlava.“

V dívce to sotva slyšitelně píplo. Pomalu zvedla víčka a se zájmem se na něj zadívala. Koutky plných rtů nepatrně zvedla. Pohnula se a Bruno sebou leknutím trhnul. Přehodila levou nohu přes pravou, cíp župánku se svezl po sametové kůži a odhalil dokonalé vysportované stehno.

„Ahoj, uživateli.“ Měla kultivovaný chrapláček, tak jak si to přál.

Polkl na prázdno. „Říkej mi Bruno,“ zašeptal.

„OK, Bruno,“ zaševelila. „A jak budeš říkat ty mně?“

„Karolínko.“

„Fajn,“ přikývla uznale.

Bruno kolem ní pomalu kroužil a prohlížel si ji. Pobaveně, ale trochu vyzývavě ho sledovala.

Roboti, se kterými se člověk setkával v běžném životě, jako roboti záměrně vypadali. Buď byli

čistě funkční, jako paleták, anebo – pokud zastávali lidskou práci – vypadali roztomile a plastově jako zvětšené hračky. Veřejnost si totiž nepřála, aby se po ulicích promenovaly stroje nerozeznatelné od člověka. Nemluvě o tom, že vyrobit něco takového bylo extrémně nákladné.

Karolínka byla vrcholem. Absolutním topem toho, co se dalo sehnat. Za tu cenu by si mohl koupit aeromobil od Bentley a tři týdny na Měsíci k tomu. Ale k čemu by to bylo? On chtěl ženu, ke které se mohl večer přitulit, s níž mohl probírat politiku, sport nebo trhy s komoditami. Která by byla exoticky krásná a v neposlední řadě by v posteli splňovala všechny jeho tajné sny. Živá žena by mohla splnit některé podmínky, ale určitě ne všechny.

V životě měl jen dvě, které se s ním dobrovolně vyspaly. A to není nic moc, vzhledem k tomu, že mu táhne na čtyřicet. Nemluvě o tom, že ho rozvod s jednou z nich stál deset milionů bitcoinů.

Prostitutky také nebyly řešením. I když si najímal ty nejdražší profesionálky, usměvavé a empatické, viděl za jejich milými pohledy chladnou profesionalitu. Nemluvě o tom, jak byl z placeného sexu nervózní...

Toshiba SL pro něj byla jako stvořená. Potměšile si ho prohlížela.

„Tak co bude, krasavče?“ zeptala se a pohledem sjela k jeho rozkroku.

Do krasavce měl daleko, ale ona to řekla tak, že by tomu uvěřil.

„Ukaž mi...“, nahlas polkl, „ukaz mi kozy.“

Při posledním slově se mu nahrnula krev do tváří. Takhle s ženou nikdy nemluvil a musel potlačit nutkání začít se omlouvat.

Karolínku však jeho hulvátství nevyvedlo z míry. Z ruky si sloupila dobíjecí elektrodu a prsty roztáhla župánek. Vyšpulila hrud' a předvedla nádherné trojky. Podle jeho přání měla malé tmavé dvorce.

„Vyhovují ti?“ prohlížela si je a trochu přitom krčila čelo. „Můžeme je udělat větší. Nebo menší, jestli chceš.“

„Zkus... větší.“

V duchu se napomenul, ať z ní není tak podělanej. Vždyť je to stroj!

„Tak jo. Pětky? To je můj limit.“

Přikývl.

Ňadra se začala zvětšovat. Stále si však udržovala přirozený kapkovitý tvar.

„Asi takhle?“ podívala se mu do očí. Bylo v nich tolik smyslnosti, až se Bruno bál, že spontánně ejakuluje.

Váhavě se natáhl, ale zarazil se – nesmyslná podvědomá reakce.

„Můžu?“ zašeptal.

„Ty můžeš cokoli,“ usmála se a zamávala na něj řasami.

Vzal ňadro do dlaně. Bylo měkké a poddajné, pokožka teplá a heboučká. Nepoznal by, že to není ňadro živé ženy.

Trochu stydlivě se odtáhl.

Podívala se na bouli v jeho rozkroku a potěšeně zvedla elegantní obočí. Mimika jejího obličejce byla famózní. Od výrobce měla nastavený mód svádění. Ale také uměla být subinka nebo domina, nezkušená teenka nebo protřelá kurva.

„Co by sis přál? Umím spoustu věcí,“ řekla tiše a položila levou nohu na podlahu. Stehna nechala trochu rozevřená. Jeden cíp županu ležel na zemi, druhý jí spadl mezi nohy.

Ano, uměla toho spoustu. Byla *individual edition*, a tak kromě prsou mohla změnit i velikost zadnice. Dokázala být trochu oplácaná, nebo naopak vyloženě hubená, mohla si měnit délku a barvu vlasů i očních duhovek, v nabídce měla šest odstínů pleti.

Bruno mohl v podstatě souložit s desítkami různých žen.

Zvládne i hrubší zacházení. V návodu se píše, že se jí při výprasku dělají na zadku rudá jelita a *panenka pláče jako živá*.

Všechno tohle si Bruno vyzkouší, ale teď byl v takovém stavu, že mu bude stačit obyčejný misionář. Chvějícími se prsty začal zápasit s knoflíky košile. Karolínka se pohodlně opřela s jedním loktem položeným na opěradle a pozorovala ho. Svůdně u toho špulila rty. Nemotorně se vysoukal z tepláků a konečně stáhl i trenýrky. Stál před ní nahý a jeho penis pulsoval do prostoru. Začínal tomu přicházet na chuť. Nemusel na ni brát žádné ohledy, přikyvovat stupidnímu tlačání nebo přemýšlet, jestli mu nesmrdí z pusy.

„Tedy, to je výbavička!“ pokývala uznale hlavinkou.

Konečně velikost jeho údu někdo ocenil! Prostitutky si akorát dokázaly stěžovat, že je *to* moc velký.

Karolínka si skousla rty a bezděky si sáhla do rozkroku. Přerývaně vydechla a její mohutná hrud' se při hlubokém nádechu vzedmula.

„Panejo! Já jsem nadržená!“ postěžovala si.

Byla naprosto dokonalá!

Podívala se mu do očí tím svým hlubokým vášnivým pohledem. Jenom za *tohle* by si japonští vývojáři zasloužili nobelovku! Polkla naprázdno, svezla se ze židle a po čtyřech se k němu plížila. Jako krotitelka hadů zhyponotizovaná kobrou královskou. S téměř nábožnou úctou se ho dotkla a obemkla ho plnými rty.

Bruno zalapal po dechu.

Ústa měla teplá a vlhká, jazyk hebký a mrštný. Kdyby nevěděl, že je tvořená silikonem, lubrikačními gely a živou pěnou, přísahal by, že je živá.

Vášnivě ho polykala, a přitom si volnou rukou vyhrnovala župánek. Bruno pohledem hltal její dokonalý zadeček. Ani velký, ani malý, pevný – přesně podle jeho základního nastavení.

S mlasknutím ho propustila a zvedla k němu žádostí vlhké oči. Z dolního rtu jí ukápla slina.

„Chci tě,“ vyhrkla zastřeným hlasem.

Bruno horlivě přikyvoval.

Lehla si na záda a roztáhla nohy. Očima žadonila, ať do ní vstoupí.

Bruno k ní jako ve snu přiklekl. Dotkl se jí a Karolínka se otrásla ve slastné křeči.

„Dělej,“ zavrčela se stisknutými zuby.

Nenechal se přemlouvat. Uvnitř byla stejně úžasná jako zvenku. Horká, voňavá a úplně mokrá. V tom okamžiku Bruno nepochyboval, že je to vzrušením.

Chytila ho za půlky a podržela si ho hluboko v sobě. Dívala se mu při tom do očí.

„Vydrž takhle chvíličku,“ zašeptala a hlas se jí trásl.

A Bruno držel, v tu chvíli by jí snesl modré z nebe.

Pak ucítil něco ostrého.

Sykl bolestí a chtěl se odtáhnout. Bolest se však zvětšila. Kolem penisu ucítil tenkou ostrou smyčku.

Tělo Karolínky zvadlo, hlava jí spadla a zaduněla o dlažbu. Její oči ztratily živoucí lesk. Nehnutě civěla do stropu jako vycpaná atrapa.

Ono se to rozbilo?! Bruno zatím necítil nic než vztek. Tohle si někdo šeredně odsere!

Klečel s penisem vraženým do umělohmotné mrtvoly a pomalu uvadal. Ať už se s ní stalo cokoli, až zvadne, vyndá ho.

Jenže smyčka se stahovala spolu se zmenšujícím se průměrem údu. Bruno začínal mít strach.

Penis už měl standardní velikost, ale smyčka uvnitř zmrtvělé Karolínky ho stále pevně držela. Pokusil se odtáhnout, ale drát nebo struna – či co to bylo –, se zařízl do masa. Bruno cítil, že začíná krvácet.

Teď už byl vyděšený k smrti.

Bude muset zavolat o pomoc. Až ho takhle najdou servisáci, umřou smíchy. Bude to ta nejvíce ponižující událost v jeho životě. Ještě jednou ho zkusil vytáhnout a zakřičel bolestí. Z ústí Karolínčiny vagíny začala kapat krev. Jeho krev!

„Ježíši zaskučel.

Za tohle na Toshiba vysoudí miliony!

„Telefon!“

Jako každý, kdo si to mohl dovolit, bydlel uprostřed zbytků přírody – daleko od velkých měst. Vrtulník záchranářů tu bude do patnácti minut. Bude to dlouhých patnáct minut...

„Telefon!“ křikl Bruno znovu. Hlas domu už mu měl dávno odpovédět. Měl se ptát na číslo volaného...

Karolínka najednou zvedla hlavu a podívala se na něj očima dávno mrtvé ryby.

Bruno sebou trhnul a bolestivě vyjekl. Nesmí se moc hýbat, nebo si ho utrhne.

Pak mu hlavou proběhla děsivá myšlenka: co když se začne hýbat *ona*?

„Zdravím vás, pane DeDvoraku,“ prohlásila Karolínka. Obličej měla naprosto bez výrazu. „Nebudeme to zbytečně prodlužovat. Uděláme to rychle a bezbolestně, co vy na to?“

„Kdo... kdo jsi?“

„Greenpeace,“ odpověděla.

„Ach, bože...“

„Domáhat se stvořitele je zbytečné... Takže k věci: Teď bych vás poprosil o –“

„Telefon!“ vykřikl Bruno. „Tísňové volání!“

Nic se nedělo.

„Pane DeDvoraku, jestli mě budete přerušovat, utáhnu smyčku a ufiknu vám péro.“

„Co po mě chcete?“ zaúpěl Bruno.

Po těle mu vyrazil studený pot a do očí se draly slzy. Greenpeace byla děsivá teroristická organizace. Jako poslání si předsevzali záchranu přírody. Chtěli zakázat rybolov a kácení posledních lesů, dokonce prosazovali opětovné vysazení divoké zvěře! Poslání to bylo stejně nesmyslné a marné jako u všech teroristických organizací – svět byl mrtvý. A ani Greenpeace na tom nic nezmění.

„Potřebujeme prostředky na náš boj. Volání o pomoc je zbytečné. Naše panenka během dobíjení vypustila do domácího systému malware. Teď ovládám vše od telefonu po klimatizaci.“

„Kolik chcete?“ vydechl Bruno. Pot mu stékal po zádech a kolena mu podkluzovala. Usilovně se snažil zůstat ve stejné poloze, aby se nějak nepotrhal.

„Vzhledem k tomu, že máte podíl ve firmách drancujících planetu, tak sto milionů nových juanů.“

„To nemyslíte váž –“

Smyčka se utáhla a Bruno zařval bolestí.

„Jak říkám, nemáme moc času. Teď vám uvolním platební kanál. Částku rozdělte na pět dílů a pošlete na konta, která vám nadiktují...“

„K tomu potřebuju otisky prstů.“

Karolínka, která ho celou dobu pozorovala nezúčastněným pohledem, sáhla pod sebe

a z rekta si vytáhla malý terminál. Trochu se u toho prohnula a Bruno opět zaskučel.

„Takže můžeme?“ zeptala se.

Transakce proběhla bez problémů a z Bruna se stal žebrák. Bude muset prodat dům, chalupu v Himálaji, miniponorku...

„Sbohem, pane DeDvoraku,“ řekla bez zájmu Karolínka a praštila temenem o zem.

Cosí jí v hlavě luplo a z nosu a ušních dírek se vyvalily pramínky kouře.

„Haló!“

Karolínka byla kaput. Ale smyčka kolem Brunova penisu stále držela.

„Dal jsem vám, co jste chtěli! Tak mě pusťte!“ Slzy se konečně přelily přes víčka.

„Telefon!“ zkusil to znovu. „Haló! Prosím!“

Klečel u mrtvé sexuální panenky v nefunkčním domě vzdáleném tři sta kilometrů od nejbližšího města. Řinul se z něj pot a začínal mít křeče v tříslech a v zádech.

Dlouho už to takhle nevydrží.

Zhroutí se. A pak...

„Haló! HALÓ!“

ALLERSELEN

Oskar Fuchs

Na ztichlou krajinu padla tma. Od močálu za vsí se jako prašivý pes vlekl vlezlý chlad spolu s cáry husté mlhy. Ta se, podobna přízračným hadům, ovíjela kolem mechem obrostlých kmenů starých jedlí. Po prudce stoupající stezce spěšně kráčela malá štíhlá osoba v kožešinou podšitém plášti s kápí a planoucí pochodní v pravé ruce. Stromů pozvolna ubývalo. Pěšina nakonec vyústila v palouk, uprostřed něhož byla stéla z mramoru ohraničená kovným plotem. Prudký závan ledového větru shodil příchozí kapuci a také skoro uhasil světlo, které odhánělo dotěrné stíny, toužebně sahající po bledolící ženě se smutným pohledem.

Ta poklekla před kamenem a zrakem přejela jméno, které na něm bylo vytesáno.

* * *

Arnold, Tilman a Dietwald, muži z tvrze u Černé skály, zůstali stát. Mlha kolem zhoustla a na řídkých trsech trávy u jejich nohou se vytvořila jinovatka. Arnold třel o sebe náh-